

hem steeds alleen gevraagd, familiaar op de portie. Dat was de eenige manier om geen onaangenaamheden te krijgen. Zoo ging hij geruimen tijd voort, als echtgenoot die zijn wederhelft volkomen vrijheid laat wat huiselijke beschikkingen betreft, maar het toch noodig acht die beschikkingen na voltooiing te critiseeren.

„Ja maar,” zei mevrouw, „ik kon heel goed merken dat hij het euvel nam, altijd alleen gevraagd te worden. En je zegt zelf dat wij hem te vriend moeten houden, omdat men nooit weet hoe de zaken loopen zullen.”

De dokter kon de juistheid dezer opmerking niet ontkennen; hij wilde haar echter niet toegeven en zocht dus een nieuw bezwaar.

„Maar hoe kom je er bij hem met Blijleven te vragen? Die zal, als hij Veldenaar ziet, niet rusten eer hij het gesprek op de politiek heeft gebracht en dan is het mis. Je moet Veldenaar maar tusschen jezelve en Mientje nemen en hem geen oogenblik aan het woord laten komen.”

„Dank u wel vriendelijk, vader,” zei Mientje. Zij had, met het beminnelijk egoïsme eener dochter des huizes, in gedachte hare plaats al gekozen, tusschen Hofland en Blijleven. De laatste deed haar telkens lachen, al was tegenwoordig, waarom begreep ze niet, hun omgang minder prettig dan vroeger. De vaandrig kon buitengewoon gezellig keuvelen en bij alle meisjes had hij een wit voetje; zij konden zich niet voorstellen dat hij slechts eenige jaren ouder was dan zij zelve, zoo vrij durfden zij allerlei dingen met hem bespreken. Maar naast Veldenaar wilde ze niet zitten; dat kon je denken! verplicht voor de eer! minzaam bedankt! Die wist met de meisjes nooit anders te praten dan over bezwarende onderwerpen, met een gezicht als een doodgraver, en had nooit een galant woordje voor haar over. Die moest, vond Mientje, zitten tusschen moeder en juffrouw Doorzicht.

„Kindlief, wat verzin je?” vroeg eerstgenoemde. „Een jonkman van hoogstens dertig tusschen twee oude dames.”

„Juffrouw Doorzicht is een oude dame, maar u niet,” oordeelde Mientje. Moeder was erg in haar schik; zij was volstrekt niet behaagziek, doch vond het prettig dat zij er zoo jong bleef uitzien. En jong van hart was ze ook; dat trof zoo gelukkig met volwassen kinderen. Evenwel, juffrouw Doorzicht moest zij verdedigen.

„Weet je wel eens hoe oud juffrouw Doorzicht is?” zeide ze. „Nog een week jonger dan ik. Zij is geboren 25 Maart, en ik 18 Maart 1742. Wij kennen elkaar al van de bewaarschool af en ze is een best mensch, met een hart van goud.”

Mientje had ontsteld opgekeken. Juffrouw Doorzicht jonger dan haar moeder! Zij leek wel twintig jaar ouder. En zij riep voor hare verbeelding bedoelde dame op, gelijk zij die steeds, zoover haar geheugen strekte, als huisvriendin bij hare moeder had gezien. Zij had haar nooit jong gekend en kon zich daarentegen hare moeder niet oud voorstellen.

„Juffrouw Doorzicht is erg achteruitgegaan,” vervolgde mevrouw. „Maar in haar jeugd was ze lang niet leelijk. En ze had best kunnen trouwen, als ze gewild had, en heel goed ook.”